

optaget. Per derimod behandlede han temmelig overlegent.

Der blev bragt Vin og Frugter, og en almindelig Samtale kom igang.

»Ja, De skal jo ud i Marken,« henvendte han sig efter en Snes Minutters Forløb til Per. »Min Søn har talt derom. Vi skal nok passe godt paa Deres Frue saalænge.«

»Fruen interesserer sig for Hønsene,« indskød Thorvald Brück stærkt stammende. »Jeg haaber, jeg tør tilbyde min Ledsagelse. Maaske kan det mere Dem med det samme at opfriske gamle Erindringer her fra Budderuplund.«

Per havde rejst sig, og Inger syntes pludselig lidt betuttet ved at skulle blive ene tilbage; hun havde en Indvending paa Læben, men Etatsraaden gav i det samme Tjeneren Ordre til at lade Fjerkræet purre ud.

En Timestid gik nu Per langs et Jorddige sammen med et Par Mænd, der bar hans Stokke og Maalekæde. Det var ham næsten ikke muligt at holde sine Tanker ved Arbejdet. Mændene saae da ogsaa flere Gange forbavset paa ham, saa besynderligt bar han sig ad. Bitterlig angrede han nu, hvad han havde gjort. Han havde taget fejl af sig selv. Han havde troet sig mere færdig med Livet, end han virkelig var. Han kunde og vilde endnu ikke slippe det!

Da han kom tilbage, sad Inger og Thorvald